

Coses que passen

JOSEP ANTON

Rosell Pujol

Debatre el debat

Confesso que estic marejat pels esdeveniments. Penso que no és degut a la influència del Carnaval, perquè a casa nostra tampoc hi ha per a tant, «matem l'óssa i s'acaba la festa». Al nostre país es diria que la majoria de les coses s'acaben a garrotades. Si un llum no s'encén es pega un parell de cops al llum i torna a lluir, o queda mort definitivament per la violència del remei. No sempre aquesta força és física; penso que la verbal és molt més arrelada, malgrat que estem tan acostumats que no li fem massa cas. El debat polític a la televisió, per exemple, és un cas que no pot ser més fidel. ¿De veritat algú pensa que el ciutadà de a peu l'importa molt un debat, dos o els que siguin a la televisió pública, quan cada dia assisteixen a un, fet d'una o altra manera? Els únics interessats són els propis grups que es presenten i encara amb matisacions. Qui menys representa més vol sortir davant l'opinió pública, entre altres coses perquè ho fa ara o mai, en alguns casos. Parlem clar, que aquí fa temps que ens coneixem tots i sabem de quin peu calça cadascú. Si el debat ha de ser el propi debat, l'últim a sortir que apagui el llum.

Un altre tema que m'ha produït un cert sostrac és la petició d'un espai per al comerç de gama alta i a la vegada una potenciació del sector de l'oci com dos de les més importants solucions que necessitem. Aconsellaria a tots que llegeixin els diaris dels deu últims anys i veurem que la societat civil –aquesta de la que tant necessitem, tant es parla i tant pocs fruits observem– fa temps que ho demana i en el moment que algú planteja alguna cosa la comença criticar. Exemples: carrer per a vi-anants, casino, etc.

Tant soroll verbal destorba. Demanaria als especialistes en la matèria, que existeixen i alguns són molts qualificats, que parin una estona o diguin el que vulguin en el seu cercle gastronòmic, que es on es produeixen la majoria de les *parides* de salvament nacional. Tot això que estem patint la majoria de ciutadans no té remei. De seguir així les coses per part de qui demana seny, sense recordar aquell vella frase de «digues de què pregones que et diré el que et fa falta». Al superposar-se els problemes sense sentit, amb una resposta inexistent, les decisions serioses que s'han de fer es perden en el temps. I nosaltres seguim debatent com debatre o aportant solucions que es fan velles d'esperar. ≡